

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 356/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B5-50Csp/47/2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 315/2024-36 z 27. júna 2024 a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 17 ods. 1 charty, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B5-50Csp/47/2017. Navrhuje tiež prikázať mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie 4 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal proti žalovanej ([REDACTED]) žalobu o určenie, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, o ktorej rozhodol Okresný súd Bratislava V rozsudkom sp. zn. 50Csp/47/2017 z 5. júna 2018. Na odvolanie žalovanej bol rozsudok okresného súdu z 5. júna 2018 potvrdený ako vecne správny rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/277/2018 z 31. marca 2021.
3. Vyšší súdny úradník uznesením okresného súdu sp. zn. 50Csp/47/2017 z 30. marca 2022 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 2 140,01 eur.
4. Uznesením mestského súdu sp. zn. B5-50Csp/47/2017 z 27. augusta 2024 bolo uznesenie okresného súdu z 30. marca 2022 zrušené (výrok I) a sťažovateľovi proti žalovanej nárok na náhradu trov sťažnostného konania nebol priznaný (výrok II).
5. Mestský súd uznesením č. k. B5-50Csp/47/2017-345 z 11. februára 2025 opakovane rozhodol o výške náhrady trov konania tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1 443,92 eur do rúk právneho zástupcu sťažovateľa. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť 11. marca 2025, o ktorej nebolo dosiaľ rozhodnuté.
6. Nálezom č. k. I. ÚS 315/2024-36 z 27. júna 2024 ústavný súd vyslovil, že postupom mestského súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Mestskému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie 500 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Rekapitulujúc priebeh napadnutého konania vo fáze rozhodovania o výške náhrady trov konania, sťažovateľ zdôrazňuje, že postup mestského súdu je poznačený zbytočnými prietahmi. Poukazujúc na početnú judikatúru ústavného súdu aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k problematike prietáhov v súdnom konaní, zdôrazňuje, že dĺžka napadnutého konania ako celku (viac ako 8 rokov, pozn.) je neprimeraná. V zmysle judikatúry ESLP všetky stupne konania týkajúce sa rozhodovania o občianskych právach a záväzkoch vrátane konania nasledujúceho po rozsudku v merite veci (čo zahŕňa aj fázu konania týkajúcu sa trov) majú byť rozhodnuté v primeranej lehote. Mestský súd v konaní pochybil, keď svojim nesústredeným konaním nedokázal právoplatne rozhodnúť o výške náhrady trov konania ani po takmer štyroch rokoch od právoplatnosti meritórneho rozhodnutia a deväť mesiacov od nálezú ústavného súdu, pričom o výške náhrady trov konania bolo rozhodnuté až po vyše piatich mesiacoch od zrušenia predchádzajúceho uznesenia o výške náhrady trov konania uznesením z 27. augusta 2024. Trvajúci stav právnej neistoty sťažovateľa možno odstrániť len právoplatným rozhodnutím o výške náhrady trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Predmetom preskúmania v konaní o ústavnej sťažnosti je opakované tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho označených práv postupom mestského súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že sťažovateľ svoju prvú ústavnú sťažnosť o namietaní porušovania označených práv v napadnutom konaní doručil 8. januára 2021, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 272/2021-24 z 15. apríla 2021 tak, že ju v časti proti postupu okresného súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú. V časti namietaného porušenia označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 277/2018 rozhodol ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 272/2021-39 z 15. apríla 2021, ktorým vyslovil porušenie sťažovateľových práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom krajského súdu a priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 200 eur. Následne sťažovateľ ďalšou ústavnou sťažnosťou namietal porušenie svojich označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní so zameraním na tú skutočnosť, že okresný súd právoplatne nerozhodol o výške trov konania, čím spôsobil zbytočné prietahy. Uznesením č. k. II. ÚS 216/2022-20 z 10. mája 2022 ústavný súd ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol. Doteraz posledným rozhodnutím ústavného súdu vo veci namietaných prietáhov postupom mestského súdu v napadnutom konaní je nález č. k. I. ÚS 315/2024-36 z 27. júna 2024, ktorý nadobudol právoplatnosť 12. augusta 2024.

9. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014, I. ÚS 210/2018, IV. ÚS 120/2018, IV. ÚS 172/2020), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase jej podania takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015, I. ÚS 190/2019).

10. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že po nadobudnutí právoplatnosti posledného nálezu ústavného súdu mestský súd uznesením sp. zn. B5-50Csp/47/2017 z 27. augusta 2024 zrušil uznesenie okresného súdu z 30. marca 2022 o výške náhrady trov konania a následne uznesením z 11. februára 2025 o výške náhrady trov konania opakovane rozhodol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť 11. marca 2025, o ktorej nebolo dosiaľ rozhodnuté.

12. Z uvedeného prehľadu vykonaných procesných úkonov vyplýva, že do dvoch týždňov od právoplatnosti nálezu, ktorým ústavný súd vyslovil porušenie označených práv sťažovateľa postupom mestského súdu v napadnutom konaní a vyslovil príkaz konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, mestský súd rozhodol o zrušení uznesenia okresného súdu z 30. marca 2022 a po približne 5 mesiacoch opätovne rozhodol o výške náhrady trov konania uznesením z 11. februára 2025, ktoré toho času nie je právoplatné. Ako sám sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, proti uzneseniu z 11. februára 2025 podal 11. marca 2025 sťažnosť. Ústavný súd vlastným šetrením zistil, že 9. apríla 2025 bola sťažnosť sťažovateľa zasielaná protistrane na vyjadrenie. V čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti o nej nebolo mestským súdom rozhodnuté.

13. Aj keď postup mestského súdu v časti konania týkajúcej sa výšky náhrady trov konania nemožno označiť za optimálny, zohľadňujúc povahu veci, o ktorej mestský súd rozhoduje, a tiež to, že sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil len po uplynutí približne siedmich mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti posledného nálezu ústavného súdu, ktorým konštatoval porušenie označených práv sťažovateľa v dôsledku vzniku zbytočných prietahov v napadnutom konaní spôsobených postupom mestského súdu, podľa ústavného súdu nedosahuje takú ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by ústavnému súdu umožňovala po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa. Ako už totiž bolo uvedené, nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny), resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (rovnako IV. ÚS 383/2020, II. ÚS 357/2021, II. ÚS 122/2023).

14. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 ods. 2 charty v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 315/2024-36 z 27. júna 2024 pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

15. Sťažovateľ porušenie práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny, čl. 17 ods. 1 charty a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu

sťažovateľom označených práv, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu